

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. София, 25.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 20.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8256** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 38 ал. 7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано по жалба на [фирма] срещу Решение № ППН 01-481/ 2018 от 29.07.2020г на Комисията за защита на личните данни с което по обявената за основателна жалба рег. № ППН 01-481/ 21.06.2018г подадена от В. В. С. и Б. В. С. на осн. чл.42 ал.9 от ЗЗЛД /ред. ДВ бр.91 от 2006г / се налага на [фирма] имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД /ред. ДВ бр 103 от 2005г/.

Излага подробни доводи, че не е извършил нарушение по чл.23, ал.1 от ЗЗЛД в приложимата редакция, тъй като макар и да е допусната техническа грешка от куриера, то това засягало отношенията му с [община] и не е довело до неправомерно разкриване на лични данни. При условията на евентуалност излага съображения, че наложената имуществената санкция е изключително завишена, несъответстваща на тежестта на нарушението. В с.з. чрез процесуалния си представител излага допълнителни доводи, че не са създадени условия за неправомерно обработване на лични данни. Моли да се отмени решението, евентуално да се намали размера на санкцията.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни в писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли.

Заинтересованите страни В. В. С. и Б. В. С. не вземат становище.

СГП не изпраща представител.

Административен съд, С.- град, като взе предвид представените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

С влязло в законна сила съдебно решение № 329 от 15.01.2020г по адм.д. 1599/ 2019г по описа на АССГ, 35 състав е отменено РЕШЕНИЕ № ППН-01-481/2018г. от 11.01.2019г. на Комисията за защита на личните данни, в санкционната му част по т.2, с която на основание чл.58, §2, б. “б“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на [фирма] е отправено официално предупреждение на администратора [фирма], за нарушение на чл.24 от Регламент (ЕС) 2016/679 и делото е изпратено като преписка на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне в отменената част, в 14-дневен срок от влизане в сила на решението, при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите му.

На проведено на 1.07.2020г закрито заседание КЗЛД в изпълнение указанията на съда е разгледала върнатата част от преписка.

На 29.07.2020г. КЗЛД постановява оспореното в настоящото производство Решение № ППН 01-481/ 2018 с което по обявената за основателна жалба рег. № ППН 01-481/ 21.06.2018г подадена от В. В. С. и Б. В. С. на осн. чл.42 ал.9 от ЗЗЛД /ред. ДВ бр.91 от 2006г / се налага на [фирма] имуществена санкция в размер на 3 000 лв. за нарушение на чл.23, ал.1 от ЗЗЛД /ред. ДВ бр 103 от 2005г/.

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, приема за установено от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК от надлежна страни с правен интерес от обжалване, поради което е допустима.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички изискуеми по чл. 59 от АПК реквизити, поради което не е нищожно и е постановено в съответствие с изискванията за форма на административния акт. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.1 от ЗЗЛД и чл.38 от ЗЗЛД именно Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица, както и жалби на трети лица във връзка с правата им. Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в закрито заседание което е допустимо съгласно чл. 9, ал. 4 изр. второ от ЗЗЛД , като решението е взето с мнозинство от общия брой на членовете на административния орган (чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД). Спазени са и изискването за форма и административнопроизводствените правила, в оспореното решение са посочени мотивите – фактически и правни основания.

С цитираното по-горе съдебно решение № 329 от 15.01.2020г по адм.д. 1599/ 2019г по описа на АССГ, 35 състав е отменено РЕШЕНИЕ № ППН-01-481/2018г. от 11.01.2019г. на Комисията за защита на личните данни, в санкционната му част по т.2, с която на основание чл.58, §2, б. “б“ от Регламент (ЕС) 2016/679 на [фирма] е отправено официално предупреждение на администратора [фирма], за нарушение на чл.24 от Регламент (ЕС) 2016/679 и делото е изпратено като преписка на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне в отменената част, в 14-дневен срок от влизане в сила на решението, при съобразяване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите му.

Следователно, обхватът на проверка за законосъобразност на оспореното в настоящото производство решение на КЗЛД се свежда до това дали при постановяването му са спазени задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с цитираното съдебно решение. По факта на извършено от жалбоподателя нарушение по чл.23 ал.1 от ЗЗЛД в приложимата редакция е налице произнасяне с влязъл в сила съдебен акт. РЕШЕНИЕ № ППН-01-481/2018г. от 11.01.2019г. на Комисията за защита на личните данни е отменено само, в санкционната му част по т.2, с която на основание чл.58, §2, б. "б" от Регламент (ЕС) 2016/679 на [фирма] е отправено официално предупреждение на администратора [фирма], за нарушение на чл.24 от Регламент (ЕС) 2016/679. В останалата част с която е обявена жалбата на В. С. и Б. С. за основателна, решението е влязло в сила. Ето защо, нито административният орган след връщане на преписката, нито съдът в настоящото производство разполага с правомощия да пререшава въпроса дали е извършено нарушение по чл.23 ал.1 от ЗЗЛД /в приложимата редакция/, в каквато насока са развитите в жалбата доводи. Силата на пресъдено нещо е абсолютна отрицателна процесуална предпоставка, чието наличие изключва възможността за повторно разглеждане на вече решения правен спор. Влязлото в сила съдебно решение по посоченото производство има обвързваща сила спрямо жалбоподателя. Да се даде право на жалбоподателя, при липса на нововъзникнали обстоятелства, които имат правното значение или правните последици на правоизключващи или правопогасяващи юридически факти, отново да претендира законосъобразност на извършените действия въз основа същите факти, преклудирани вече от силата на пресъдено нещо на влязлото в сила съдебно решение, би означавало да бъде нарушен основният принцип в правораздаването за непререшаемост на съдебен спор, разрешен с влязло в сила съдебно решение.

По арг. от чл. 177, ал.2 АПК при неспазване на съдебното решение, актовете и действията на органа, извършени в противоречие с влязло в сила съдебно решение, са нищожни. В съдържанието на мотивите законодателят не е включил задължителните указания, които съдът, в изпълнение на правомощията си по чл. 173, ал.2 от АПК, трябва да даде, когато отмени акта или го върне на органа за ново произнасяне, но в практиката е безспорно, че именно в мотивите на съдебното решение съдът трябва да включи тези задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Въпросът, който намира различно значение в практиката, е за това, кои указания на съда са "задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона" и за правното значение на факта на неизпълнение от органа на дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Мотивите на акта не се ползват със сила на присъдено нещо/СПН/, но съобразно чл. 173, ал.2 от АПК, със задължителна за административния орган сила се ползват съдържащите се в мотивите указания на съда по тълкуването и прилагането на закона, които в случая категорично са изпълнени от органа, издал оспореното решение.

В случая нарушението на чл.23 ал.1 от ЗЗЛД е извършено на 25.04.2018г. Неспазването на задължението за защита при обработването на данните е правнорелевантният факт, осъществяващ състава на нарушение по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД .

Според чл.38 ал.2 от ЗЗЛД (Изм. - ДВ, бр. 103 от 2005 г.) Комисията се произнася в 30-дневен срок от сезирането с решение, като може да даде задължителни предписания, да определи срок за отстраняване на нарушението или да наложи

административно наказание. КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия да упражни. Преценката се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Поради това всяко решение на комисията следва да бъде мотивирано с конкретни съображения, обосноваващи предпочетената от административния орган алтернатива. В случая това е направено. Комисията е възприела, че издаване на задължително предписание или определяне на срок за отстраняване на нарушението е нецелесъобразно и мерките са неприложими в случая. Приела е, че нарушението на чл.23 ал.1 от ЗЗЛД е основание за налагането на предвидената в разпоредбата на чл. 42, ал. 9 от закона, в приложимата редакция имуществена санкция. Настоящият съдебен състав напълно възприема изводите на КЗЛД, че в случая единствено имуществената санкция е правилната мярка, доколкото останалите по чл.38 ал.2 от ЗЗЛД са неприложими.

В качеството му на носител на задължението по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни е и субект на нарушението по чл. 42, ал. 9 от закона.

За извършеното нарушение на осн. чл.38, ал.2 ЗЗЛД, жалбоподателят е санкциониран с имуществена санкция по чл. 42, ал. 9 ЗЗЛД в размер на 3000 лв. Не са налице основанията за нарушението да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Обществената опасност на този вид формални нарушения е определена от законодателя като висока, с оглед значимостта на охраняваните със Закона за защита на личните данни обществени отношения - правото на неприкосновеност на личността и личния живот на гражданите чрез осигуряване на защита на физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни в процеса на свободно движение на данните, поради което и чл. 28 от ЗАНН е неприложим. / Виж Р № 5794 ОТ 03.05.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 10061/2016 Г., V ОТД. НА ВАС/. Конкретният случай не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност от други нарушения от процесния вид, чиято висока степен на обществена опасност законодателят е отчел, предвиждайки санкция в размер от 500 до 5000 лв. и императивът тя да бъде налагана за други нарушения на ЗЗЛД извън визираните в ал.1 до ал.8 от чл.42 от ЗЗЛД. Не може да бъде споделено, че липсата на вредоносен резултат от нарушението, квалифицира същото като маловажно. Визираното нарушение не е резултатно - законът не обвързва съставомерността му с настъпването на определен вредоносен резултат, а липсата на такъв не е обстоятелство от категорията на смекчаващите. Като се има предвид, че в резултат на нарушението би могло да се стигне до неправомерен достъп до личните данни на две лица и от друга страна обстоятелството, че липсват данни за установени с влезли в сила наказателни постановления на председателя на КЗЛД или решения на КЗЛД за нарушения от друг вид на ЗЗЛД (при нарушение от същия вид, би било налице повторност - чл. 42а ЗЗЛД, обуславяща наличието на квалифициран по-тежко наказуем състав на нарушение), тоест нарушението е първо, мотивират съда да приеме, че целта на закона може да бъде постигната чрез налагане на по-леко наказание – имуществена санкция в размер малко над минимума, а именно 1000 лева.

Предвид изложеното процесното решение следва да бъде изменено като се определи по-нисък размер на наложената имуществена санкция.

Относно разноските: Жалбоподателят не претендира за разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен
съд София град

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение № ППН 01-481/ 2018 от 29.07.2020г на Комисията за защита на личните данни с което за нарушение по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, на основание чл. 42, ал. 9 от ЗЗЛД на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 3000 (три хиляди) лева, като НАМАЛЯВА размера на наложената санкция от 3000 (три хиляди) на 1000 (хиляда) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

съдия: